

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobkyně: **HES stavební s. r. o.**, se sídlem Zelený pruh 95/97, Praha 4, zastoupená JUDr. Ondřejem Trubačem, Ph.D., LL.M., advokátem se sídlem Na Poříčí 1079/3a, Praha 1, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 10. 2021, č. j. 5 Af 33/2019 – 41,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 31. 5. 2019, č. j. 22550/19/5300-22444-704601, zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí – platební výměr Finančního úřadu pro hlavní město Prahu (dále jen „*správce daně*“) – ze dne 24. 10. 2017, č. j. 7795230/17/2004-52523-110822, na daň z přidané hodnoty. Tímto platebním výměrem správce daně vyměřil žalobkyni daň za zdaňovací období prosince 2015 ve výši 203 924 Kč nadměrného odpočtu, protože neuznal nárok žalobkyně na odpočet daně u přijatých zdanitelných plnění od společnosti DEERWALKS s. r. o. v likvidaci (dále jen „*společnost DEERWALKS*“). Tato plnění měla spočívat v pronájmu strojů, dodávkách materiálu a likvidaci odpadů, žalobkyně však podle správce daně neprokázala, že přijala plnění

v deklarovaném předmětu, rozsahu a od tvrzeného dodavatele (společnosti DEERWALKS).

[2] Proti rozhodnutí žalovaného brojila žalobkyně žalobou podanou k Městskému soudu v Praze (dále jen „*městský soud*“), který ji rozsudkem ze dne 21. 10. 2021, č. j. 5 Af 33/2019 – 41, zamítl jako nedůvodnou.

[3] Žalobní argumentace směřovala vůči hodnocení důkazů ze strany daňových orgánů. Městský soud nejprve shrnul judikaturní východiska k této otázce a k přesunu důkazního břemene na žalobkyni. V hodnocení důkazů správcem daně a žalovaným neshledal pochybení. Konstatoval, že zpráva o kontrole je obsáhlá a podrobná. Vyplývá z ní, z jakých důkazních prostředků správce daně vycházel a jak je hodnotil. Správce daně se detailně zabýval každou relevantní fakturou. Uvedl, jaké doklady doložila žalobkyně a jaké důkazní prostředky získal správce daně, a tyto hodnotil jednotlivě i v souhrnu. Poté odůvodnil, jak dospěl k závěru, že žalobkyně neprokázala, že přijala plnění v deklarovaném předmětu, rozsahu a od dodavatele, který fakturu vystavil (tj. od společnosti DEERWALKS).

[4] Městský soud hodnotil i konkrétní důkazy ve světle žalobních námitek. Ohledně stavebního deníku „*Koopman International Vestec u Prahy*“ (str. 14 zprávy o kontrole; dále jen „*stavební deník stavby Vestec*“), uvedl, že příslušná část zprávy o kontrole se týká daňového dokladu č. 20150055. Správce daně se zabýval nejen stavebním deníkem, ale i kupní smlouvou ze dne 9. 10. 2015, č. 20150024, uzavřenou mezi žalobkyní a společností DEERWALKS; soupisem odvozu na skládku a ukládkami; zápisem o předání a převzetí prací ze dne 21. 2. 2015; fotodokumentací; prohlášením zhotovitele stavby o uložení odpadu ze dne 21. 12. 2015; obratovou předvahou za období od 1. 10. 2015 do 31. 12. 2015; pohybem na účtech za období od 1. 1. 2015 do 31. 12. 2015; úhradou dokladu č. 20150055; fakturami č. 2015124, č. 2015133 a č. 2016183, včetně soupisu prací; smlouvou o dílo ze dne 7. 2. 2017, č. 15/012/20161221, uzavřenou mezi žalobkyní a společností HEBERGER, včetně příloh. Správce daně podle městského soudu tedy nevycházel jen ze stavebního deníku stavby Vestec, ale hodnotil všechny uvedené důkazy a své úvahy přezkoumatelně odůvodnil.

[5] Co se týče samotného stavebního deníku stavby Vestec, žalobkyně podle městského soudu zkresleně namítala, že správce daně jej hodnotil jako nedostatečný důkaz, neboť neobsahuje jména a příjmení osob přítomných na stavbě (což měla z hlediska nároku na odpočet za irrelevantní), a že je na něm pouze uvedeno, že došlo k odvozu odkopku na skládku bez uvedení přesného množství. Městský soud však poukázal na to, že správce daně uvedl, že stavební deník nesplňuje náležitosti podle vyhlášky č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb, tedy že například neobsahuje jména a příjmení osob pracujících na staveništi, či že je v něm pouze obecně uvedeno „*odvoz výkopku na skládku*“, bez upřesnění hmotnosti tohoto výkopku. Proto správce daně nemohl porovnat údaje uvedené ve stavebním deníku stavby Vestec s údaji uvedenými na soupisu, kde je hmotnost uvedena. Na základě toho správce daně stavební deník nepřijal jako důkaz o tom, že žalobkyně přijala plnění v deklarovaném předmětu, rozsahu a od deklarovaného dodavatele.

pokračování

[6] Co se týče hodnocení prohlášení zhotovitele stavby o uložení odpadu ze dne 30. 11. 2015 (dále jen „*prohlášení o odpadu*“) na str. 28-29 zprávy o kontrole, městský soud uvedl, že příslušná část zprávy o daňové kontrole se týká daňového dokladu č. 20150059. Žalobkyně sporovala závěr správce daně, že prohlášení o odpadu nemá vazbu na plnění od společnosti DEERWALKS, neboť v tomto prohlášení je stavba označena pouze jako „*oprava Fügnerovy ulice*“, ačkoliv v České republice je ulic s tímto názvem několik. Žalobkyně však podle městského soudu i v tomto případě vytrhla jednotlivou větu správce daně z kontextu. Správce daně se prohlášením o odpadu zabýval na téměř dvou stranách. Prohlášení o odpadu nevytýkal pouze to, že je v něm stavba označena jen jako „*Oprava poškozené Fügnerovy ulice*“, nýbrž i to, že v prohlášení není odkaz na fakturu č. 20150059, není zde ani uvedeno, jaké množství odpadu mělo být zlikvidováno. Správce daně uvedl, že na faktuře je jako předmět plnění uvedeno „*ukládka odpadu*“, na soupisu k této faktuře „*uložení sypaniny na skládce včetně odvozu*“, v prohlášení o odpadu pak „*odpady zeminy byly řádně zlikvidovány*“, a dovodil, že prohlášení o odpadu se tedy týká jiného předmětu plnění, neboť ukládka odpadu není totéž, co likvidace odpadu. Dále se správce daně zabýval i realizací přepravy. Konstatoval, že žalobkyně nepředložila důkazní prostředky týkající se přepravy a uložení/likvidace odpadu, ani kalkulaci ceny dopravy, žalobkyně nevěděla, kam byl odpad odvezen, nepředložila doklad o tom, kolik mělo být dodavatelem DEERWALKS uhrazeno za likvidaci/uložení odpadu. Správce daně se rovněž podívoval nad tím, že na prohlášení o odpadu je uvedeno, že zhotovitelem stavby je společnost DEERWALKS, ačkoli zhotovitelem stavby měla být žalobkyně; ta je však v prohlášení uvedena jako investor. Správce daně uvedl, že žalobkyně měla dbát o to, aby písemnosti korespondovaly s plněním a měly by nejen obsahově, ale i po formální stránce být způsobilé prokázat, že souvisí s deklarovaným přijatým plněním. Městský soud se ztotožnil se správcem daně, že prohlášení o odpadu uvedené skutečnosti neprokazuje.

[7] Městský soud nepřisvědčil ani tvrzení žalobkyně, že na str. 64 zprávy o kontrole (správně se jedná o str. 62 zprávy – pozn. Nejvyššího správního soudu; dále též „*NSS*“) správce daně „*absurdně uvádí, že skutečnosti uvedené v čestném prohlášení nejsou dokládány žádnými důkazními prostředky, ačkoliv čestné prohlášení samo o sobě představuje důkazní prostředek*.“ Uvedl k tomu, že pan A. v čestném prohlášení uvedl, jaké dny byl na příslušném staveništi a jaký stroj tam jako strojník žalobkyně užíval. Neshledal pochybení v konstatování správce daně, že tvrzení v čestném prohlášení nelze ověřit, neboť žalobkyně nepředložila další důkazní prostředky, které by prokázaly, že pan A. byl skutečně přítomen na stavbě a že mohl tyto stroje používat. Správce daně nadto dodal, že žalobkyně neprokázala ani to, že stroje skutečně přijala v deklarovaném rozsahu, předmětu a od deklarovaného dodavatele. Městský soud dodal, že institut čestného prohlášení má nízkou vypovídající hodnotu.

[8] Městský soud dospěl k závěru, že hodnocení důkazních prostředků bylo žalovaným a správcem daně provedeno v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů. Daňové orgány neměly povinnost přisoudit důkazním prostředkům vypovídací hodnotu, kterou jim přikládá žalobkyně. Zdůraznil, že žalobkyně nesouhlasila s tím, jak daňové orgány provedly dokazování, ovšem její námitky byly povětšinou velmi obecné (s výjimkou výtek ve vztahu ke zprávě o kontrole) a míjí se tak s předmětem dokazování. Daňové orgány nezpochybňovaly, že k pronájmu strojů došlo, nýbrž to, zda došlo k pronájmu konkrétních strojů konkrétní osobou. Žalobkyně namítala, že daňové orgány nehodnotily

důkazní prostředky ve vzájemné souvislosti, nýbrž izolovaně. Městský soud naopak dospěl k závěru, že to je žalobkyně, kdo izolovaně vytrhává jednotlivé věty a důvody daňových orgánů z kontextu a s argumentací žalovaného jako celkem nepolemizuje.

[9] Proti rozsudku městského soudu brojí žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) a b) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[10] Stěžovatelka nejprve namítá nesprávné posouzení právní otázky. Městský soud (stěžovatelka opakovaně užívá označení „*krajský soud*“, nicméně z obsahu kasační stížnosti je patrné, že má na mysli právě městský soud – pozn. NSS) podle ní nesprávně aplikoval (nespecifikovaná) ustanovení Směrnice Rady 2006/112/ES o společném systému daně z přidané hodnoty ve světle rozsudku Soudního dvora Evropské Unie (dále jen „SDEU“) ze dne 9. 12. 2021 ve věci C-154/20, *Kemwater ProChemie* (dále jen „*rozsudek SDEU ve věci Kemwater*“). Z tohoto rozsudku stěžovatelka zdůrazňuje pasáž, podle níž postavení dodavatele, coby osoby povinné k dani, může vyplývat z okolností daného případu a „*odepření nároku na odpočet DPH osobě povinné k dani z důvodu, že skutečný dodavatel daného zboží či služeb nebyl identifikován a že tato osoba povinná k dani neprokázala postavení tohoto dodavatele coby osoby povinné k dani, ačkoli ze skutkových okolností s jistotou vyplývá, že tento dodavatel toto postavení nutně měl, by totiž bylo v rozporu se zásadou daňové neutrality*“ (zvýraznění přidala stěžovatelka).

[11] Stěžovatelka dále tvrdí, že i pokud by jejím skutečným dodavatelem nebyla společnost DEERWALKS, byl by objem uskutečněných plnění takový, že by se skutečný dodavatel díky výši svého obrátu v průběhu roku 2015 stal plátcem DPH. Proto daňové orgány nepostupovaly správně, jestliže tuto skutečnost nezohlednily a nárok stěžovatelky na odpočet DPH odepřely. Ze skutkových okolností přitom bylo zřejmé, že „*v části*“ tento nárok musel být oprávněný.

[12] Zbylé kasační námitky se týkají zjištění skutkového stavu ze strany daňových orgánů. Stěžovatelka uvádí, že tyto orgány důkazy hodnotily „*zcela nepřipustně*“ a v rozporu se zásadami dokazování i právem na spravedlivý proces. Žalovaný k dokazování přistoupil jako ke „*cvičení ve hledání nepřesností*“. Konkrétně pak stěžovatelka poukazuje na nesprávné hodnocení důkazní síly stavebního deníku stavby Vestec a prohlášení o odpadu. Městský soud tyto důkazy rovněž nesprávně vyhodnotil. Sice vyjmenoval další provedené důkazy, ale v rozporu s § 8 odst. 1 daňového řádu se již nezabýval jejich vzájemnou souvislostí. Na rozdíl od městského soudu má stěžovatelka zprávu o kontrole za „*extrémně hnidopišskou*“, neboť odhlíží od souvislostí mezi jednotlivými důkazy. Městský soud též chybně aproboval postup správce daně, jenž kriticky hodnotil čestná prohlášení zaměstnanců, avšak odmítl provést jejich výsledky.

[13] Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ztotožňuje s posouzením věci v napadeném rozsudku. K namítanému opomenutí aplikace závěrů rozsudku SDEU ve věci *Kemwater* uvádí, že stěžovatelka neprokázala faktické přijetí zdanitelného plnění od deklarovaného dodavatele – společnosti DEERWALKS – a neprokázala ani jeho přijetí v deklarovaném předmětu a rozsahu. SDEU v tomto rozsudku řešil naplnění hmotněprávní podmínky nároku na odpočet DPH – prokázání přijetí plnění od dodavatele deklarovaného na daňovém dokladu. V bodě 34 uvedeného rozsudku SDEU jednoznačně

pokračování

konstatoval, že důkazní břemeno stran deklarovaného dodavatele je na daňovém subjektu nárokuujícím odpočet DPH. Takové důkazy však stěžovatelka nepředložila.

[14] K hodnocení důkazů v daňovém řízení žalovaný uvádí, že postupoval v souladu se zákonem, a nikoli formalisticky. Prohlášení o odpadu nemá jednoznačnou vazbu na plnění od společnosti DEERWALKS. K čestným prohlášením, která v daňovém řízení předložila stěžovatelka, uvádí, že tato prohlášení obsahovala rozpory a výslech jejich autorů jako svědků by byl nadbytečný, neboť i stěžovatelka připustila, že by svědci nemohli vypovědět k rozsahu poskytnutého plnění.

[15] Na vyjádření žalovaného reagovala stěžovatelka replikou. Z objemu plnění podle ní plyne, že dodavatel musel být v postavení plátce DPH. Žalovaný se pohybuje v „začarovaném kruhu“, neboť se u osoby dodavatele odvolává na neprokázání rozsahu plnění a u rozsahu plnění naopak odmítl provést důkazy pro jejich neprovázanost s osobou dodavatele.

[16] Žalovaný se k výše uvedené replice vyjádřil. Zdůraznil, že stěžovatelka neprokázala nejen to, že přijala plnění od konkrétního dodavatele (společnosti DEERWALKS), ale ani předmět a rozsah plnění. Žalovaný odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2022, č. j. 7 Afs 185/2021 – 49, podle něhož pokud vedle dodavatele nebyl prokázán ani rozsah plnění, není důvod dle rozsudku SDEU ve věci *Kemwater* rozhodnutí žalovaného rušit. Stěžovatelka neposkytla žádnou informaci o osobě dodavatele, jenž by byl případně odlišný od společnosti DEERWALKS.

[17] Nejvyšší správní soud nejdříve hodnotil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 102, věta první s. ř. s.), proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud poté přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[18] Kasační stížnost není důvodná.

[19] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval kasační námitkou, jíž lze podřadit pod kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Tuto námitku stěžovatelky lze stručně shrnout tak, že i kdyby stěžovatelka neprokázala přijetí plnění od konkrétního dodavatele (společnosti DEERWALKS), mělo by postačovat, že z dosaženého objemu plnění musí být patrné, že jej poskytoval jiný (stěžovatelkou neupřesněný) plátce DPH. V tomto ohledu městský soud věc nesprávně posoudil. Naproti tomu žalovaný zdůrazňuje, že stěžovatelka neprokázala nejen identitu dodavatele, ale ani rozsah a další okolnosti plnění.

[20] Výše uvedené se týká otázky, za jakých okolností je nutné aplikovat závěry rozsudku SDEU ve věci *Kemwater* (a na něj navazujícího rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2022, č. j. 1 Afs 334/2017 – 208, č. 4336/2022 Sb. NSS; všechna judikatura tohoto soudu je dostupná na www.nssoud.cz). Oba uvedené rozsudky byly vydány až po vydání napadeného rozsudku, takže je

pochopitelné, že městský soud se s tam uvedenými závěry nemohl vypořádat. Ze zásady incidentní retrospektivity však plyne, že judikované závěry dopadají i na věci, v nichž řízení bylo zahájeno ještě před vydáním odkazovaného rozsudku SDEU.

[21] Nejvyšší správní soud konstatuje, že – jak správně uvedl i žalovaný – dopady rozsudku SDEU ve věci *Kemwater* již byly v judikatuře kasačního soudu opakovaně řešeny. Je pravdou, že v rozsudku č. j. 1 Afs 334/2017 – 208 se rozšířený senát zabýval otázkou neunesení důkazního břemene ohledně přijetí plnění od deklarovaného dodavatele – plátce DPH. Konstatoval, že dodavatel zboží nebo poskytovatel služeb nemusí být jednoznačně identifikován, pokud ze skutkových okolností s jistotou vyplývá, že postavení plátce DPH nutně měl.

[22] Žalovaný však správně zdůrazňuje, že v nyní projednávané věci není doměření DPH založeno toliko na tom, že by stěžovatelka neprokázala přijetí plnění od deklarovaného dodavatele – společnosti DEERWALKS, ale také na tom, že neprokázala rozsah deklarovaných plnění, jejich časové určení, a ani zda tato plnění stěžovatelka užila pro uskutečnění ekonomické činnosti (viz např. str. 13 a 82 zprávy o daňové kontrole). Za těchto okolností se závěry rozsudku SDEU ve věci *Kemwater* neuplatní, což je v souladu s rozsudkem kasačního soudu č. j. 7 Afs 185/2021 – 49 (na nějž odkazuje žalovaný) a další judikaturou tohoto soudu. V rozsudku ze dne 12. 7. 2022, č. j. 6 Afs 403/2020 – 63, Nejvyšší správní soud trefně shrnul, že „[n]apadený rozsudek krajského soudu ani rozhodnutí žalovaného se ovšem neopírají pouze o závěr, že nebyl prokázán konkrétní dodavatel, ale také o druhý samostatný důvod spočívající v neprokázání rozsahu plnění. Ten sám o sobě stačí k neuznání nároku stěžovatelky. Rozsudek krajského soudu ani rozhodnutí žalovaného tak nelze označit za nezákonná a není důvod je rušit. Nejvyšší správní soud opakovaně uvedl, že nová judikatura nepředstavuje jakýsi paušální poukaz na zrušení všech zamítavých soudních i správních rozhodnutí, která předcházela rozsudkům ve věci *Kemwater*, bez ohledu na okolnosti konkrétní věci (rozsudky ze dne 13. 5. 2022, č. j. 10 Afs 254/2018 - 43, a ze dne 25. 5. 2022, č. j. 10 Afs 374/2020 - 59).“ Citované závěry dopadají i na nyní posuzovaný spor.

[23] Další námitky se již týkají kasačního důvodu dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a hodnocení skutkových zjištění daňových orgánů ze strany městského soudu. Stěžovatelka tvrdí, že předložila dostatečné důkazy k prokázání dodávek od společnosti DEERWALKS a rozsahu a času plnění.

[24] Nejvyšší správní soud k tomu předně uvádí, že stěžovatelka nepředložila podrobnější argumentaci, která by konkurovala důvodům napadeného rozsudku. Omezila se spíše na reprodukci žalobních námitek, výtky daňovým orgánům a obecný nesouhlas s napadeným rozsudkem.

[25] K tomu zdejší soud předesílá, že z § 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s., a ze setrvalé judikatury Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014 – 70), vyplývá, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční. Obsah a kvalita kasační stížnosti proto do značné míry předurčuje nejen rozsah přezkumné činnosti, ale logicky i obsah rozsudku soudu. Je proto odpovědností stěžovatelky, aby v kasační stížnosti specifikovala skutkové a právní důvody, pro které

pokračování

napadá rozhodnutí městského soudu. Jinak řečeno, pokud stěžovatelka formulovala kasační námitku velmi obecně, obdrží na ni od soudu pouze stručnou odpověď.

[26] Stěžovatelka obecně namítá, že daňové orgány posuzovaly provedené důkazy izolovaně. Městský soud naopak stěžovatelce vytkl, že je to právě ona, kdo jednotlivá dílčí hodnocení důkazů ze strany správce daně vytrhává z kontextu.

[27] Nejvyšší správní soud přisvědčuje městskému soudu, že zpráva o daňové kontrole je velmi podrobná (82 stran textu). Je též pravdou, že tato zpráva je strukturována tak, že ke každé sporné faktuře, vystavené dodavatelem, uvádí přehled posuzovaných důkazních prostředků a jejich jednotlivé podrobné hodnocení.

[28] Stěžovatelka zřejmě vytýká daňový orgánům, že kromě těchto dílčích (a – jak již uvedeno – velmi podrobných hodnocení) zpráva neobsahuje jakési shrnutí a celkové hodnocení provedených důkazů. Kasační soud však i zde městskému přisvědčuje, že stěžovatelka ulpívá na tomto dílčím zdánlivém nedostatku. Z obsahu správního spisu a zprávy o daňové kontrole plyne, že dílčí hodnocení jednotlivých „položek“ (faktur a k nim přiřazených důkazů) je nejen velice zevrubné, ale nepochybně z něho vyplývá i hodnocení celkové, totiž že stěžovatelka neunesla důkazní břemeno k prokázání plnění, jeho rozsahu a jeho poskytnutí od konkrétního dodavatele. Nejvyšší správní soud jen pro úplnost dodává, že mezi stranami není sporu o tom, že správce daně pojal důvodné pochybnosti o věrohodnosti dokladů předložených stěžovatelkou v rámci daňové kontroly, a že na ni tedy přešlo důkazní břemeno ohledně příslušných plnění.

[29] Co se týče konkrétních námitek ohledně stavebního deníku stavby Vestec, i zde se Nejvyšší správní soud ztotožňuje s městským soudem, že výhrady správce daně k jeho důkazní hodnotě jsou četné a komplexní, a neulpívají na jednotlivých detailech či dílčích nevýznamných nedostacích (k tomu viz např. odstavec 45 napadeného rozsudku). Totéž platí i o důkazní hodnotě prohlášení o odpadu; tato listina vskutku obsahuje významné diskrepance, blíže popsané v odstavci 46 napadeného rozsudku.

[30] Nakonec také hodnocení důkazní hodnoty čestných prohlášení, jakož i neprovedení stěžovatelkou navrženého důkazu výsledkem zaměstnanců (autorů těchto prohlášení), bylo ze strany městského soudu správné. Čestná prohlášení neobsahují dostatek podrobností proto, aby mohla osvědčit skutečnosti, které tvrdí stěžovatelka, a naopak tam patrné nejasnosti či rozpory (například jaké dny byl daný zaměstnanec na příslušném staveništi a jaký konkrétní stroj tam používal) zakládají legitimní důvod, proč by výslech těchto svědků byl nadbytečný. Ostatně – jak již uvedeno výše – stěžovatelka se v zásadě omezuje jen na obecné výtky a reprodukci žalobní argumentace namísto toho, aby konkrétně argumentovala, proč jsou závěry městského soudu ke zjištění skutkového stavu nesprávné a proč důkazní břemeno v daňovém řízení unesla (resp. unesla by ho, pokud by daňové orgány vyhověly všem jejím důkazním návrhům).

[31] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že městský soud správně hodnotil skutková zjištění, a ani kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. tedy není dán.

[32] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, zamítl ji za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.

[33] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1, věta první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka byla v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšná, právo na náhradu nákladů řízení jí nenáleží. Žalovaný byl ve věci úspěšný, nevznikly mu však náklady přesahující běžný rámec jeho úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se žádnému z účastníků náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 6. dubna 2023

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu